Miskovics Anna

B, mint szeretlek

Drágám, a távozásod ijesztően kiszámítható volt, biztosnak tűnt, mint a ragaszkodásod, oh, pedig hogy kértem, hogy ne menj. Féltem kimondani, szégyelltem magam, amiért előre láttam, amiért számoltam az eshetőséggel, de túl jól ismertelek. Mégsem tudtál volna jobban felkészíteni arra, ami következett, ráébresztettél, hogy nem ismertem az igazi kínt. De az igazi odaadást igen, erről biztosítottuk egymást. Örültem, hogy végig melletted lehetek. Mindent elmondtam neked, amit akartam, egyetlen perc sem volt, hogy ne szerettelek volna. Még emlékszem, hogy bújtam hozzád, s hogy csókoltam puha nyakadba. Hogy figyeltem szuszogásodat, hogy súgtam füledbe mit érzek, s hogy mennyire csodálatos vagy. Mert az vagy.

Állandó fájdalmas láz gyötör, mert egyek voltunk, és most kiszakítottak téged, de én még mindig érezlek, s tovább létezek. Olyan ez az élet, mintha már nem is ugyanaz lenne. Ahogy elvesztetted melegséged, úgy hűlt ki a világ. Nem emlékszem arra a keserves részére, mikor még nem voltál, s most mindent onnantól számolok, hogy már nem vagy. Eszemet vesztem, hogy nem tudlak magam mellett.

Azt mondják, az élet megy tovább… talán… csak a lélek marad vissza. Arról nem szól a fáma. Értetlenül, magányosan szemléli, ahogy elhúz mellette a lélektelen élet. Az merő üresség. S így látom én is magam körül az életet, mint egy kívülálló. Sokkal kézzelfoghatóbb most az idő. Egyáltalán nem láthatatlan, sőt, szinte tapintható. Az emlékek orsóján pergetem az időt, melyet teljesen az irányításom alatt tartok. Minden nap az emlékeidből éltem, úgy csepegtettem őket elmémbe, mint ahogy a sivatagba szomjazó osztja be magának a maradék vízkészletét. Nem ragadtattam el magam, s hiába volt ihatnékom, nem lefetyelhettem ki csordultig az emlékek forrását, nehogy fejbe vágjon. Nehogy rosszullétet okozzon, nehogy kiszáradjon. Sós íze volt, akár a könnyeimnek. Azzal keveredett.

Manapság igyekszem távol tartani magam a forrástól. Ha megízlelem, vagy beletekintek, mélyebbre ránt, mint szeretném, húz vissza hozzád, messze a valóságtól, szembesít a hatalmas lukkal, melyet a szívembe vájt, akár a hegyekbe fúrt alagutak hosszú végeláthatatlannak tűnő sötétsége. Egyáltalán nem hegesedik, nagyon is érezteti jelenlevőségét. Álmomban mégis utolérsz, s én mégsem bánom, mert megérdemled, hogy bebocsáttass gondolataimba, s én semmi pénzért sem tagadnám meg tőled vagy magamtól. Olyankor engedek az érzésnek, hogy elhatalmasodjon

rajtam, s visszaidézlek, mert ez az egyetlen módja, hogy sommásan ugyan, de eleget tegyek akaratomnak. S furcsamód, bármily fájó az ébredés, mégis, a képzelgések közepette boldogabb vagyok, megtöröd a zsibbadtságot.

Az élet, mely megy tovább, már valóban nem ugyanaz, mint előtte volt, de tagadhatatlanul hasít előre. S mikor erre hivatkoznak, a nagy közös körforgásra gondolnak. De a nagy közös körforgás személytelen, egybefolyó massza. Az egyének zsúfolt sokasága. Én mégsem találom a helyem, nem találok megnyugvást, semmi olyasmit, amit te adtál nekem. A közeledben elfeledtem minden nyavalyát, helyrebillentetted életem őrült felét, s mióta magamra hagytál, nem lelem az egyensúlyt. Senki sem ismerte jobban a kettősünket, mint mi magunk, annyira természetesen őszinte volt, ösztönös, megmásíthatatlan, s most nincs kivel megosztanom, félember vagyok nélküled, aki igyekszik teljes életet élni. Az esélytelenek nyugalmával.

Nézem, mások mily könnyedén folytatják, apró döccenőnek titulálva a veszteséget. Könnyen orvosolhatónak, felcserélhetőnek, kijátszhatónak. Nem irigylem őket, mintha valami hiányozna belőlük. De a magamfajtákat sem. Mind, mind érthetetlenek. A fejüket csóválva igyekeznek kifürkészni másokat és a világot. A ragaszkodók, a hűségesek, a kitartók, az igazit szolgálók, a szívükkel élők.

Hogyan léphetnék tovább? Miért akarnék mást? A halálával nem halt vele a szeretetem. Csak még jobban emlékeztet arra, hogy mennyire imádtam. Mindig is tudtam, hogy az igazi szeretet elpusztíthatatlan. Vajon miért a megfoghatatlan dolgok a leghatalmasabb erők? Szerelem, bánat, boldogság… Önálló létezők, és mégis oly kiszolgáltatottak a fizikai megtestesüléseknek. Mikor kétségbe vontam, hogy képes vagyok szeretni, mindig B-re gondoltam, és a szívem csordultig telt, a válasz nem késlekedett. Sosem voltam biztosabb abban, hogy szeretek, s szeretnek, tisztán, örök érvényűen, melyre a halálnak sincs ráhatása. Még sincs ijesztőbb annál, mint belegondolni, eztán kit ölelhetek, kit szerethetek… meglehet, nem kapok még egy ekkora csodát. Hisz mekkora kegy volt a létezése. Emberi léptékkel felfoghatatlan jóság. S mily nagy ajándék, hogy az enyém lehetett. Szőrös bőrbe bújt gyermek.

De táplál a remény, hogy egyszer még egymásra találunk, túl erős a vonzás. Talán valahol ott vársz. Hisz látom már, hogy a test milyen erőtlen, mily halvány színfoltja életünknek, akár az első rétegben felvitt vízfesték látványa, mely eleinte élénknek tűnik, majd fakóvá szárad. Így hagyja cserben lelkünket a test, ám mégsem írja felül érzéseinket. Tudom, hogy a szereteted nem távozott, az itt maradt velem. Az köt minket össze.

Az visz előre. Az tart egyben. Amíg itt vagyok, addig emlékezhetek, s míg egy van, ki emlékezhet, addig a kettősünk nem merül feledésbe, nem enyészik el. Ez a legtöbb, mit tehetek, s hálát adok, hogy van mit felidéznem, mert ettől tagadhatatlan a valaha volt létezésed, gyöngyszem.